

FÉRFIAT ÉNEKELEK . . .

A Dugonics-Társaság Széchenyi-ünnepére.

Férfiat énekelek, lantom új dalra fölajzom,
Áhítat és kegyelet rózsáival ékesítem föl
És sarut oldva jövök antik mértékkel adózni
Annak, akit költők minden koszorúja megillet.
Mert maga vátesz volt, tisztán megmondva jövőndöt,
Melynek fölragyogó napját ő hozta nekünk el
S szörnyeteg árnyaival küzdött, aggódva remegve.

Ódát érdemel ő, nem is ódát, ünnepl himnuszt,
Pindaroszi szavakat, melyek árja egekbe csapódik
S múltó gyászokon át az örök fény ormalt éri.
Ő de ma oly fájó nagyságra tekinteni mélyből,
Csonka világunkból fölnézni ily nagy egésze,
Törpék harca közül Atlas vállára meredni,
A hazai földnek gondját, aki bátran emelte
S hogy mégis mozog, ezt vallotta, hitte halálig.
Ő mily vátesz is ő: mély, bús pusztába kiáltó,
Századok éji ködét föltáró tünde szövétnek,
Mely a jövő hajnalt várván, virrasztva elégett.
Férfiat énekelek, ki a restül álmodozó hűnt,
Messze kelet népét tettekre ragadva vezette
Tétlen tengésből diadalmas eszmei harcba!
Hol van most a magyar és hol van most a vezérő,
Merre megyünk, meddig vereségek népe, fejetlen,
Meddig paskol még bennünket a gyász s a gyalázat?

Férfiat énekelek s remegő lélekkel idézem
Isten tűnt remekét, elszállt lelkét a magyaroknak.
Őt, akiben szerelem-üdvösség s kárhozat egyben-
Élt e honért s népért s inkább omlott el a téboly
Szönyegein, ám nem nézhette fájának elestét.
Döbling: rácsaldat megrázva figyelte vak éjben
Távol népe jaját, puskáknak tompa zenéjét,
Mint a magyar puszták rab oroszlánsarja, homályos.
Emlékek s álmok pirkadtak néha agyában
Régi diétáról, új hídról, büszke folyóról,
Mely laza gátokon át harsogván törtet előre
És a szabadságnak tépett zászlója taréján,
Ő hány végtelenül ólmos és lassu napod múlt
S néha a méla magyar Bánát költője, a bomlott
És szilajon zokogó Lenau cincogja füledbe
Az eltűnt éden vesztett föld síri keservét
S az idegen zsarnok pandurja kutatta a titkod!
Én, e kései kor elfáradt lantosa, íme
Száz év tünte után hívlak, jöjj el, soha jobban
Nem várt férfit e táj, soha inkább hőst, aki alkot
És e szörnyű kaosz szennyes vizein lebegő nagy
Lelke szaván ismét élet lesz s új Magyarország!

Szeged, 1926. április 25.

JUHÁSZ GYULA.